

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 18SKomp/8/2022
Identifikačné číslo spisu: 5122203536
Dátum vydania rozhodnutia: 25. januára 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Pavol Naď
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:5122203536.1

UZNESENIE

Kompetenčný senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky zložený z predsedu JUDr. Pavla Naďa a členov JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., Mgr. Dušana Čima, JUDr. Jaroslavy Fúrovej, JUDr. Nory Halmovej, JUDr. Jany Haluškovovej, Mgr. Michala Novotného (sudca spravodajca) a prof. JUDr. Juraja Vačoka, PhD., v kompetenčnom spore medzi Krajským súdom v Bratislave ako správnym súdom (sp. zn. 6 S 151/2022) a Okresným súdom Žilina (sp. zn. 32 C 33/2022), vo veci žalobcu: EuroSpotrebiteľ, IČO: 51 428 148, Sládkovičova 1222/73, Kysucké Nové Mesto, proti žalovanej: Krajská prokuratúra v Bratislave, Vajnorská 1317/47, Bratislava, o zrušenie uznesení orgánov činných v trestnom konaní, takto

r o z h o d o l :

I. Návrhy žalobcu na prerušenie konania a predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie, ako aj na podanie návrhu Ústavnému súdu Slovenskej republiky sa zamietajú.

II. Na prejednanie veci nie je daná právomoc správneho súdu.

O d ô v o d n e n i e

I.

Predmet konania vo veci

1. Žalobca je občianske združenie, ktoré v júni 2021 podalo trestné oznámenie na príslušníkov Policajného zboru za skutok, ktorého podstata spočívala v tom, že zastavili motorové vozidlo vo vlastníctve inej osoby, vykonali jeho kontrolu, zistili, že v ňom chýba povinná výbava - lekárnička, a preto zadržali osvedčenie o evidencii aj tabuľku s evidenčným číslom. Vyšetrovateľ úradu inšpekčnej služby Policajného zboru najskôr uznesením z 18. augusta 2021 trestné oznámenie odmietol, prokurátor žalovanej však toto uznesenie zrušil

a prikázal mu, aby vo veci znova rozhodol. Novým uznesením zo 17. februára 2022 vyšetrovateľ vec odovzdal nadriadenému dotknutých policajtov. Prokurátorka žalovanej uznesením zo 6. apríla 2022, č. 4 Kn 143/21/1100-18, podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla sťažnosť žalobcu proti tomuto uzneseniu vyšetrovateľa ako nedôvodnú.

2. Žalobca následne podal Okresnému súdu Žilina žalobu, ktorou sa domáha zrušenia uznesenia prokurátorky žalovanej, ako aj vyšetrovateľa. Vyslovil názor, že účastník konania má právo napadnúť oba tieto akty, ktoré považuje za nezákonné, lebo prokuratúra nie je nadriadená orgánom Policajného zboru. Žalobca výslovne zdôraznil, že nechce, aby bola vec postúpená prokuratúre. Právomoc súdov podľa neho vyplýva z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ak by súd postúpil vec prokuratúre, konal by v rozpore s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie a čl. 12 ods. 1 a 4, čl. 48 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a odopieral by žalobcovi prístup k súdnej ochrane. Podľa neho totiž prokuratúra rozhoduje vo verejnom záujme, teda v oblasti verejnej správy, a tak ju možno považovať za orgán verejnej správy podľa § 4 písm. a) alebo e) Správneho súdneho poriadku. Podobný záver podľa neho plynie aj z čl. 41 a 47 Charty. V tejto súvislosti navrhol súdu, aby podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložil Súdnemu dvoru Európskej únie niekoľko prejudiciálnych otázok v tomto smere.

II.

Kompetenčný spor

3. Okresný súd Žilina uznesením z 2. júna 2022 postúpil vec Krajskému súdu v Bratislave ako príslušnému správneému súdu. Bez bližšieho odôvodnenia odkázal na § 6 ods. 2 písm. a) SSP a na to, že na konanie o všeobecnej správnej žalobe je daná príslušnosť krajských súdov.

4. Krajský súd v Bratislave s postúpením nesúhlasil, preto podľa § 18 ods. 4 SSP vec predložil kompetenčnému senátu. Zdôraznil, že žalobcom tvrdený zásah vznikol v trestnom konaní, kde prokuratúra koná ako orgán činný v trestnom konaní podľa Trestného poriadku, nie ako orgán verejnej správy. K tomu odkázal aj na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Preto by mala byť daná pôsobnosť trestného súdu, ktorým je Okresný súd Žilina.

5. Počas kompetenčného sporu žalobca adresoval kompetenčnému senátu najvyššieho súdu a Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky podanie, ktorého obsahom sú dva návrhy. Prvým žalobca žiadal, aby kompetenčný senát predložil Súdnemu dvoru prejudiciálne otázky v tom zmysle, či sa majú čl. 47 a 41 Charty a čl. 13 a 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vykladať tak, že postupy a rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní z prípravného konania musia byť preskúmateľné súdmi v plnej jurisdikcii, ak je ich zrušenie podmienkou uplatnenia zodpovednosti za škodu, resp. či oznamovateľ alebo potenciálne poškodený má právo na preskúmanie odmietnutia trestného oznámenia súdom v plnej jurisdikcii. Druhým návrhom žalobca žiadal, aby kompetenčný senát podal Ústavnému súdu Slovenskej republiky návrh na výklad čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 1 ústavy v tom zmysle, či orgány činné v trestnom konaní sú orgánmi verejnej moci na úseku verejnej správy, ktorý patrí do jurisdikcie všeobecného súdnictva, prípadne správneho súdnictva, ako aj v tom zmysle, či kompetenčný spor medzi kompetenčným senátom a ústavným súdom môže riešiť iba ústavný súd. Na odôvodnenie oboch návrhov citoval viaceré ustanovenia zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, z ktorých vyvodil, že tento zbor vykonáva úlohy verejnej správy, ako aj § 4 SSP. Zdôraznil existenciu zvyškovej právomoci súdov, ktoré tak nemôžu zastaviť konanie pre nedostatok svojej právomoci, ak vec nemôžu postúpiť inému orgánu. Podľa neho nie je prípustné postúpiť jeho žalobu prokuratúre, pretože sa tým obchádza právomoc súdu. Odkázal na § 250v Občianskeho súdneho poriadku, ktorý upravuje súdnu ochranu proti zásahu ozbrojeného zboru. Oznamovateľ trestného činu má postavenie procesnej strany, a preto má právo na prieskum rozhodnutia o priestupku. Žalobca ďalej vyjadril presvedčenie, že v právnom štáte sa musí každá jednotlivá vec dostať na súd s plnou jurisdikciou, a odkázal na rozpor v judikatúre ústavného súdu, pokiaľ ide o právny názor na postavenie prokuratúry.

III.

Posúdenie veci kompetenčným senátom

6. Kompetenčný senát najvyššieho súdu a najvyššieho správneému súdu zriadený podľa § 11 CSP prejednal predložený kompetenčný spor ako spor o právomoc, ktorý vznikol medzi správnym súdom a iným súdom podľa § 18 ods. 4 SSP.

7. Podľa § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúvajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánu verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Zo znenia citovaných ustanovení je zrejmé, že v správnom súdnictve môžu súdy poskytovať len ochranu proti aktom orgánov verejnej správy alebo aktom vydaným v oblasti verejnej správy. Pojem orgánu verejnej správy je vymedzený v § 4 SSP tak, že ide o orgány štátnej správy, orgány územnej samosprávy, orgány záujmovej samosprávy, právnické osoby a fyzické osoby, štátne orgány, iné orgány alebo subjekty, ktorým osobitný predpis zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy.

8. Žalobca sa v prerokúvanej veci domáha preskúmania uznesenia, ktorá vydala prokurátorka žalovanej konajúca ako nadriadený orgán, príslušný podľa § 190 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku na rozhodnutie o sťažnosti proti uzneseniu policajta. Prokurátor konajúci podľa Trestného poriadku je podľa § 10 ods. 1 TP orgánom činným v trestnom konaní, ktorého postup pri zistení trestných činov a potrestaní páchatel'ov upravuje výlučne samotný Trestný poriadok (porov. jeho § 1). Žalovaná ani jej prokurátorka celkom zjavne nie sú orgánmi územnej samosprávy v zmysle § 4 písm. b) SSP (čl. 64 a nasl. ústavy), ani orgánmi záujmovej samosprávy v zmysle § 4 písm. c) SSP. Judikatúra ústavného súdu už v súvislosti s postavením generálneho prokurátora vyslovila, že generálny prokurátor nie je orgánom štátnej správy (porov. nález sp. zn. PL. ÚS 17/96). Podľa kompetenčného senátu tento záver platí pre celú prokuratúru, ktorá nemá postavenie orgánu štátnej správy, ani orgánu nadriadeného orgánom štátnej správy (v tomto smere aj cit. nález, ale aj žalobcom citovaný nález sp. zn. PL. ÚS 25/2020). Názor, že prokuratúra je súčasťou výkonnej moci, bol vyslovený len v staršom náleze sp. zn. PL. ÚS 43/95 a bol neskoršou judikatúrou prekonaný (porov. cit. nález sp. zn. PL. ÚS 25/2020). Ústava totiž v čl. 149 až 151 priznáva prokuratúre postavenie samostatného ústavného orgánu.

9. Prokuratúru však nemožno označiť ani za právnickú osobu ani za orgán, ktoré by rozhodovali v oblasti verejnej správy. Naopak, z citovanej judikatúry jasne vyplýva, že prokuratúra stojí mimo systému orgánov verejnej správy, nie je im nadriadená, nemôže im dávať pokyny alebo príkazy. Pokiaľ by prokuratúra mala vykonávať verejnú správu, viedlo by to k nelogickému záveru, že by pritom vykonávala dozor sama nad sebou. Prokuratúru tak nemožno podradiť pod žiadne z ustanovení § 4 SSP, ktorý vymedzuje orgány verejnej správy, ktorých akty môžu preskúmať súdy v správnom súdnictve (porov. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžnč 1/2010, ako aj judikát R 70/2014). O to menej to potom môže platiť pre postup prokurátorov ako orgánov činných v trestnom konaní, keďže tento postup je upravený ustanoveniami Trestného poriadku a v určitom rozsahu aj zákonom č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre. Podľa § 2 ods. 5 TP prokurátor v trestnom konaní zastupuje štát a jeho oprávnenia sú osobitne upravené v § 230 a 231 TP. Ak prokurátor rozhoduje ako nadriadený orgán podľa § 190 ods. 2 písm. a) TP, nie je proti jeho rozhodnutiu prípustná ďalšia sťažnosť (§ 185 ods. 2 druhá veta TP). Trestný poriadok pritom iný opravný prostriedok proti uzneseniu nepozná (porov. § 185 ods. 1 TP, podľa ktorého je opravným prostriedkom proti uzneseniu len sťažnosť). Len kde to zákon výslovne ustanovuje, môže uznesenie prokurátora preskúmať generálny prokurátor postupom podľa § 363 TP, nie však súd rozhodujúci v správnom súdnictve (porov. v tomto smere závery cit. judikátu R 70/2014, ako aj uznesenie sp. zn. 3 Sžk 23/2017). S ohľadom na to nemožno takúto preskúmateľnosť vyvodiť ani z čl. 46 ods. 2 ústavy, pretože aj ten výslovne zaručuje len právo na prieskum aktov orgánov verejnej správy, nie na prieskum aktov iných orgánov verejnej moci.

10. Žalobcov výklad citovaných ustanovení odporuje záverom citovanej judikatúry ústavného súdu a najvyššieho súdu nielen v otázke postavenia prokuratúry, ale aj v otázke rozsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Predovšetkým, citované ustanovenie zaručuje každému, aby sa mohol domáhať svojho práva na súde a v zákonom ustanovených prípadoch na inom orgáne Slovenskej republiky. Citované ustanovenie tak v žiadnom prípade nezaručuje úplne všeobecný prístup k súdu v akejkoľvek veci. Naopak, toto ustanovenie dovoľuje zákonodarcovi, aby v určitých prípadoch určil na uplatnenie tohto práva právomoc iného orgánu. Základným predpokladom citovaného ustanovenia však je, aby išlo o uplatnenie

„svojho práva“, teda aby išlo o uplatnenie takého práva, ktoré právny poriadok určitej osobe dáva. Judikatúra ústavného súdu však opakovane a stabilne zdôrazňuje, že právo fyzickej osoby na začatie trestného konania proti označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd; súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy takisto nie je ani oprávnenie „každého“, aby na základe jeho návrhu (podnetu) bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu proti označeným osobám, pretože takéto základné právo „každého“ nie je upravené ani v ústave, ani v Trestnom poriadku, prípadne v zákone o prokuratúre (porov. z posledného obdobia napr. uznesenie sp. zn. I. ÚS 18/2023 a tam citovanú prejudikaturu). Podobne podľa cit. judikatúry takéto právo nevyplýva ani z čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Žalobcova téza, že ako oznamovateľ má právo na preskúmanie odmietnutia svojho trestného oznámenia súdom v plnej jurisdikcii, tak nezodpovedá ústave, Dohovoru ani zákonu.

11. Úlohou kompetenčného senátu nateraz nie je podrobne vykladať ustanovenie § 2 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého súd rozhoduje o tom, či vec predložená súdu patrí do právomoci súdu, a nemôže vysloviť, že vec nepatrí do právomoci súdu, ak ju nemôže postúpiť na konanie a rozhodnutie inému orgánu verejnej moci. Citované ustanovenie sa však vzťahuje predovšetkým na postup súdu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, teda v situácii, ak niekto uplatňuje svoje právo pred štátnym orgánom a nie je jasné, ktorý orgán verejnej moci má o tomto práve rozhodnúť. Nemožno ho však bez ďalšieho vzťahovať aj na situácie, kedy sa žalobca obracia na súd s návrhom na preskúmanie rozhodnutia iného orgánu verejnej moci. Prieskumná právomoc súdu totiž znamená zároveň zásah do právomoci iného orgánu verejnej moci, a preto sa musí zakladať na zákonom oprávnení. Pokiaľ ústava (napr. čl. 46 ods. 2) ani zákon nezakladajú právomoc súdu preskúmať rozhodnutie iného orgánu verejnej moci, nemožno ho vyvodzovať len zo samotného § 2 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. Túto okolnosť napokon zohľadňuje aj znenie čl. 127 ústavy, podľa ktorého sťažnosťou možno namietať porušenie určitých práv, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd. Pokiaľ by sa čl. 46 ods. 1 ústavy a § 2 ods. 3 cit. zák. mali skutočne vykladať tak, ako to tvrdí žalobca, teda zakladať právomoc súdov na preskúmanie každého aktu prokurátora v trestnom konaní, potom by ústavný súd musel každú sťažnosť proti takémuto aktu odmietnuť pre nevyčerpanie iných prostriedkov nápravy. Napriek tomu z jeho judikatúry vyplýva, že takéto sťažnosti považuje za prípustné (porov. napr. nálezy sp. zn. III. ÚS 454/2022 alebo I. ÚS 122/2018). Inak povedané, ani judikatúra ústavného súdu nezastáva názor, že by na preskúmanie každého aktu prokuratúry bola (a musela byť) vždy za každých okolností daná právomoc súdu, a to či už v správnom súdnictve alebo v inom druhu konania.

12. Pokiaľ ide o návrh žalobcu, aby kompetenčný senát prerušil konanie a podal ústavnému súdu návrh na výklad ústavy v zmysle čl. 128 ústavy, môže byť predovšetkým sporné, či kompetenčný senát možno považovať za súd v zmysle čl. 130 ods. 1 písm. d) ústavy a § 146 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov. Tieto otázky však vo výsledku nie je potrebné riešiť. Ustanovenie čl. 128 ods. 1 ústavy totiž predpokladá, že ústavný súd podáva výklad ústavy a ústavných zákonov, ak je vec sporná. Judikatúra už v tomto smere zdôraznila, že predmetom výkladu nemôže byť podústavná (zákonná) právna úprava (porov. napr. uznesenia sp. zn. II. ÚS 804/00 a PL. ÚS 45/2015) a predpokladom právomoci ústavného súdu je existencia konkrétneho sporu medzi dvoma ústavnými orgánmi o určitý výklad ustanovenia ústavy (porov. uznesenie sp. zn. PL. ÚS 11/09). Žalobca síce svoj návrh formuluje ako návrh na výklad ustanovení čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ústavy, v skutočnosti sa však snaží získať výklad postavenia Policajného zboru v zmysle § 2 zákona č. 171/1993 Z. z., resp. výklad postavenia prokuratúry na účely ustanovenia § 4 SSP. Domáha sa teda výkladu podústavných predpisov a na to ústavný súd v konaní podľa čl. 128 nemôže dať odpoveď. Pokiaľ sa žalobca domáha výkladu, kto je oprávnený riešiť kompetenčný konflikt kompetenčného senátu a ústavného súdu, tak kompetenčný senát nevidí v prerokúvanej veci žiaden takýto konflikt medzi ním a ústavným súdom. V tu prerokúvanej veci sa totiž ústavný súd doteraz nijako nevyjadril k svojej kompetencii a nie je ani zrejmé, ako a kedy by sa k nej vyjadrovať mal. Predpoklad „spornosti veci“ podľa čl. 128 ústavy nemôže spočívať v tom, že spor sa vytvorí až podaním takého návrhu.

13. Žalobca sa ďalej domáhal predloženia prejudiciálnej otázky podľa čl. 267 ZFEÚ. Podľa odseku 3 v spojení s odsekom 1 tohto článku platí, že ak sa otázka výkladu zmlúv položí v konaní pred vnútroštátnym

súdnym orgánom, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, je tento súdny orgán povinný obrátiť sa na Súdny dvor. Opäť kompetenčný senát nepovažuje za potrebné sa zaoberať otázkou, či svojím postavením je súdnym orgánom v zmysle citovaného ustanovenia a súvisiacej judikatúry Súdneho dvora (ku komplexnému posúdeniu tejto otázky porov. nedávne uznesenie Súdneho dvora z 22. decembra 2022, Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, C-204/22, ods. 44 a nasl.). Žalobca sa v prerokúvanej veci usiluje o výklad ustanovení Charty základných práv, ktorá má podľa čl. 6 ods. 1 Zmluvy o Európskej únii rovnakú právnu silu ako zmluvy. Podľa čl. 51 ods. 1 Charty sú však jej ustanovenia pri dodržaní zásady subsidiarity určené pre inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie, a tiež pre členské štáty výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Únie. Otázka výkladu Charty by tak v konaní kompetenčného senátu mohla byť podstatná, len ak by bolo zrejmé, že ide o kompetenčný spor vzniknutý v súvislosti s vykonávaním práva Európskej únie. Súdny dvor už vo svojej judikatúre objasnil, že pokiaľ právna situácia nespadá do pôsobnosti práva Únie, Súdny dvor nemá právomoc o nej rozhodnúť a prípadne uvádzané ustanovenia Charty nemôžu same osebe túto právomoc založiť (pozri v tomto zmysle naposledy napr. uznesenie z 13. januára 2022, Marcas MC, C-363/20, ods. 35). O takúto situáciu môže ísť napríklad v prípade, že členský štát uplatňuje vnútroštátne právne predpisy na dosiahnutie účelu smernice (porov. rozsudok z 26. februára 2013, Akerberg Fransson, C-627/10, ods. 28), vrátane toho, keď na tento účel uplatňujú trestné sankcie (porov. z posledného obdobia rozsudok z 10. novembra 2022, Delta Stroj 2003, C-203/21, ods. 41).

14. V prerokúvanej veci však žalobca vo svojom návrhu nijako nevysvetľuje, aký má skutková situácia, z ktorej pochádza kompetenčný spor (odmietnuté trestné oznámenie na príslušníkov Policajného zboru kvôli spôsobu výkonu ich oprávnení v rámci všeobecného dohľadu nad bezpečnosťou cestnej premávky, ktorú upravuje zákon č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke), súvis s právom Európskej únie, resp. akým konkrétnym spôsobom tu orgány Slovenskej republiky vykonávajú právo Únie. Nie je zrejmé, že by vodič, ktorý bol podrobený spornej kontrole, uplatňoval v danom čase niektorú zo základných slobôd spoločného trhu, že by takéto slobody uplatňoval vlastník alebo držiteľ sporného motocykla alebo poškodený. Kompetenčnému senátu neuniklo, že ustanoveniami Trestného poriadku sa okrem iného preberajú ustanovenia smernice Európskeho parlamentu a Rady 2012/29/EÚ, ktorou sa stanovujú minimálne normy v oblasti práv, podpory a ochrany obetí trestných činov, a postup policajta a prokurátora pri vybavovaní trestného oznámenia obete trestného činu by v takomto prípade bolo možné považovať za vykonávanie práva Únie. Podľa čl. 2 písm. a) cit. smernice sa však obeťou rozumie zásadne fyzická osoba, ktorej bola v priamom dôsledku trestného činu spôsobená ujma, resp. rodinní príslušníci zomrelej osoby. Súdny dvor vo svojej judikatúre k tomuto ustanoveniu zdôraznil, že definíciu tohto pojmu nie je možné rozširovať, a tak sa táto smernica neuplatňuje na právnické osoby ani na štát, aj keď im vnútroštátne právo priznáva postavenie poškodeného v rámci trestného konania (porov. rozsudok z 1. októbra 2020, Úrad špeciálnej prokuratúry, C-603/19). Odhliadnuc od toho, že z podaní žalobcu nevyplýva, že by bol popri oznamovateľovi ešte aj poškodeným, okolnosť, že je právnickou osobou, znamená, že policajt ani prokurátor žalovanej pri rozhodovaní o jeho trestnom oznámení nemohli vykonávať ustanovenia citovanej smernice.

15. Podľa kompetenčného senátu tak v prerokúvanej veci nie sú splnené podmienky na to, aby sa na ňu uplatňovali ustanovenia Charty v zmysle jej čl. 51 ods. 1. To v zmysle citovanej judikatúry znamená, že Súdny dvor by nemal právomoc poskytnúť odpoveď na prejudiciálnu otázku v zmysle čl. 267 ZFEÚ, a tak jej položenie zo strany kompetenčného senátu neprichádza do úvahy.

IV.

Záver

16. Zo všetkých uvedených dôvodov tak kompetenčný senát dospel k záveru, že Krajský súd v Bratislave opodstatnene vyslovil nesúhlas s tým, že mu Okresný súd Žilina postúpil prerokúvanú vec. Preto podľa § 18 ods. 4 SSP vyslovil, že na prejednanie veci nie je daná právomoc správnych súdov. Ešte predtým však postupom podľa § 162 ods. 1 písm. b) a c) a ods. 3 CSP zamietol oba návrhy žalobcu na prerušenie konania, keďže neboli splnené podmienky ani na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie, ani na podanie návrhu podľa čl. 128 ústavy ústavnému súdu.

17. Podľa § 18 ods. 4 SSP sú súde týmto rozhodnutím viazané, čo znamená, že sú v ďalšom konaní v prerokúvanej veci povinné vychádzať z právneho názoru, že jej prejednanie nepatrí do právomoci správnych

súdov. Preto nemôžu žiadne svoje rozhodnutie založiť na opačnom právnom názore, teda že by táto vec do právomoci správnych súdov patrila. Ako však už bolo uvedené, tým nie je vyslovené, že by prejednanie veci patrilo do právomoci súdov v civilnom sporovom alebo civilnom mimosporovom konaní, alebo že by vôbec patrilo do právomoci súdov. Skúmanie tejto otázky však bude úlohou Okresného súdu Žilina, na ktorý žalobca svoju žalobu podal.

18. Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 8 : 0 (jednomyseľne).

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.